

LA LENGUA CATALANA A LA DIPUTACIÓ

Una concessió administrativa o política que poguéssim arrencar del Poder central, per autonomista que fos, no deixaria satisfets els catalans si fos contrària als prestigis i a l'autonomia de la nostra llengua. Pot ben dir-se que tot el sentit intens de la personalitat de Catalunya pren forma espiritual en la llengua catalana, en el seu geni constructiu, en la seva virtut i fortalesa.

La proposició d'en Folguera i Duran porta el problema de la llengua a la Diputació en una forma pràctica, perquè quasi segurament serà acceptada per la majoria dels diputats provincials. A conseqüència d'ella, tots els registres de la Diputació de Barcelona seran escrits en lo successiu en català, perquè tota la documentació del Cos provincial que ineludiblement degui cursar-se i arxivar-se en castellà, d'aquí endavant serà duplicada en la nostra llengua.

Ja fa anys que l'Ajuntament de Barcelona va acceptar el fet, que ja s'ha convertit en costum, de permetre l'ús de la llengua catalana en les seves discussions públiques, i va resoldre que en lo successiu tots els seus empleats haurien d'ésser elegits entre persones que demostrassin conèixer la nostra llengua.

Ja fa molt temps que les circumstàncies socials i polítiques obliguen, tant a les dretes com a les esquerres catalanes, a pendre posicions enfront de problemes palpitants que apassionen a les multituds i desvien momentàniament de les aspiracions catalanistes l'atenció pública.

I d'això en dedueixen alguns observadors superficials que el catalanisme està de baixa, que passa la fuga de les seves aspiracions, que l'agudesa de certes propagandes no tornarà. I en aquests moments, en Folguera i Duran presenta les seves proposicions i diu: La qüestió catalana, aquí la teniu.

Que no es facin il·lusions els nostres enemics. Ara tenim de liquidar estats d'opinió produïts per circumstàncies fugitives, i això és probable que ho liquidem aviat. Però sota d'aquestes actituds de les dretes i de les esquerres hi queda el neguit etern de la nostra reivindicació.

Article publicat en *El Poble Català* (Barcelona) (18-I-1910).

Extret de: COROMINES, Pere, *Diaris i records. II: De la Solidaritat al Catorze d'Abril*. Edició a cura de Max Cahner i Joan Coromines. Barcelona: Curial, 1974, pp. 131-132. (La Mata de Jonc; 4)